

Шості двері

Про книгу

У ранньому дитинстві вона намалювала на стіні двері й несподівано... увійшла в них, уявивши собі вихід в іншу реальність. Відтоді життя багато разів намагалося зламати її: сповнена трагедійними подіями юність, загибель кращого друга, зрада, врешті — кар'єра і гроші... Та в найскладніші миті життя вона малювала на стіні двері й проживала ще одне коло реальності, яка не відступає від нас навіть у снах.

Ірен Роздобудько

ШОСТИ ДВЕРІ

НОРА
ДРУК

Ірен Роздубудько

Шості двері

Роман

Повне або часткове копіювання тексту твору, переклад, розміщення твору або його перекладів на сайтах та інших Інтернет-ресурсах, будь-яке інше його використання без письмового дозволу правовласника ТОВ «Видавництво «НОРА-ДРУК» суворо заборонені. Порушення заборони тягне за собою відповідальність згідно із чинним законодавством.

У ранньому дитинстві вона намалювала на стіні двері й несподівано... увійшла в них, уявивши собі вихід в іншу реальність. Відтоді життя багато разів намагалося зламати її: сповнена трагедійними подіями юність, загибель кращого друга, зрада, врешті — кар'єра і гроші... Та в найскладніші миті життя вона малювала на стіні двері й проживала ще одне коло реальності, яка не відступає від нас навіть у снах.

Дизайн обкладинки Альони Шум.
В оформленні обкладинки використано зображення
G-Stock Studio/Shutterstock.com/720920962

ISBN 978-966-688-042-3 (Трете видання) © Нора-Друк, 2020

ЧАСТИНА ПЕРША

Я добре пам'ятаю день і ту мить, коли з'явилася на світ. І нехай тисячі говорять, що цього не може бути, проте я знаю, що один із цих тисяч мене чудово розуміє.

Пам'ятаю: спочатку було море. Його простір – м'який і обволікаючий, як гліцеринова олія, – увесь був пронизаний тонкими ультрамариновими променями, всередині яких рухалися золотаві бульбашки. Вони приємно лоскотали шкіру, наповнюючи її повітрям і підштовхували до поверхні. За рівним краєм води була така сама рівна, мов біла пелюшка, смуга повітря. Підхоплена золотими бульбашками, я легко опинилася в білому просторі, навіть не встигнувши усвідомити, що стихія змінилася. Повітря було легким і прохолодним, як струмінь молока. Однак цей прошарок видався мені зовсім нецікавим, ніби чистий аркуш паперу, і я полинула далі вгору. А вгорі був ліс. Точніше – лише крони гігантських дерев (за яку твердінь чіплялося їхнє коріння, я не зрозуміла). Ці крони не були схожі на жодне дерево у світі. Розкидисте віття – синьо-зеленого насиченого кольору – тяглося вздовж усього простору, як часом тягнуться від краю до краю неба дощові хмари. Летіти між гілками було весело. Взагалі, літати – от що було найчудовішим із усієї пригоди. Що вище я піднімалася, пронизуючи густе переплетіння віт, то більше згущувалося світло, аж поки врешті не настала повна темрява. Очевидно, я входила в наступну стихію. Але яка вона, я не могла розгледіти – ніч облягла з усіх боків.

Пам'ятаю, як, долетівши до межі листяного простору, відчула опір якоїсь невидимої мембрани й хотіла було повернути назад, але раптом яскраве, нетутешнє і незнайоме світло – світло-ніж, світло-батіг – полоснуло по очах, а густа патока чужого повітря забила гортань гарячим струменем. Чуже повітря насильно влилося в ніздрі, ніби я втягла ними травневий мед упереміш із сосновими голками...

Пам'ятаю гостре бажання повернутися назад – у крони, в молоко, у воду. А потім настала порожнеча. Я більше не могла ні літати, ні плавати.

Однак дивна властивість пам'яті залишилася зі мною. І тому я так само чітко пам'ятаю, що перші Двері намалювала, коли мені ледь

виповнився рік.

Звичайно, це були не двері, швидше – нерівний напівкруглий розчерк на шпалері.

– Дивіться-но, вона малює! – сказав хтось у кімнаті.

– Не встигла навчитися ходити, як уже зробила шкоду! – відгукнувся інший голос.

– Нічого, зараз візьмемо гумку і... – додав хтось третій.

Передаючи ці слова, я, звичайно, лукавлю, тому що могла вловити тільки інтонацію, з якою вони вимовлялися. І одне можу сказати напевно: вона була зворушливо-розчуленою.

Хоч би як там було, я знаю, що цей розчерк на стіні був Дверима. Як знаю й те, що від моменту народження мною заволоділа ця нав'язлива ідея (наскільки, звичайно, це можливо в розумінні дитини) – знайти Двері, за якими було б ТЕ повітря, ТОЙ ліс і ТЕ море. Я просто хотіла повернутися. Але – куди?..

Усе, що відбувалося після того першого розчерку на стіні, пам'ятаю досить уривчасто, як кадри зі старої кінострічки.

Перший бант, що туго стягнув волосся на потилиці (відтоді зненавиділа все, що чіпляють на голову!)..

Перший день у дитячому садочку й зовсім мокрі колготки, у яких до приходу мами цілу вічність простояла біля синьої стіни, з жахом спостерігаючи за вируючою юрмою дітей, котрі вже звикли до колективної самотності (саме тоді зрозуміла, що не зношу нічого колективного!)..

Білий халат няньки і найсправжнісінький жах над тарілкою товстих макаронів, що не хотіли проштовхуватися далі від рота (мабуть, тому досі не люблю задовгих застіль!)..

Як і раніше, я намагалася малювати на шпалерах за шафою у своїй кімнаті. З кожним роком, навчена в садку малювати рівні лінії і кружечки, я надавала розчеркові чіткішої форми.

І, нарешті, коли мені виповнилося чотири – намалювала другі Двері. Цього разу вони вийшли довершенишими: майже рівне півколо, проведене на одному віддиху від плінтуса до плінтуса. Я була впевнена, що лінію необхідно вести, ніде її не уриваючи, інакше вся робота зійде нанівець. Другі Двері вдалися. Задоволена позитивним досвідом, я навіть намалювала на них ручку й ковани «залізні»

прикраси – такі самі, які бачила на намальованих дверях у книжці «Кіт у чоботях».

...Був вечір. Я тільки-но повернулася з дитячого садка, всередині ще нуртував дух ненависних макаронів, залитих підгорілим молоком (жахливий сморід, який не можу терпіти досі!), батьки дивилися телевизор у сусідній кімнаті, бабуся гриміла каструлями на кухні, готуючи рисовий суп, а я насолоджувалася своєю роботою і страшенно боялася, що хтось із дорослих зайде до кімнати. Я притулилася вухом до своїх Дверей і, як мені здалося, почула за ними тихий плескіт води...

Потім мене покликали вечеряти. Батько зазвичай забирав свою тарілку в кімнату, розстеляв на журнальному столику газету і їв перед телевизором, дивлячись футбольний матч. Мама й бабуся вели довгі розмови на кухні, мили посуд, потім визначали, що приготувати на сніданок, по черзі керуючи моїми вечірніми маневрами: «Молоко допий!», «Іди чистити зуби!», «Не забудь одягти піжаму!».

Завжди перед сном бабуся читала мені «Вінні-Пуха».

Але сьогодні, бездоганно витримавши весь вечірній ритуал, я побігла в дитячу кімнату, сказавши, що дуже-дуже, аж надзвичайно, страшенно хочу спати.

Бабуся й мама залишилися на кухні варити холодець (щодо холодцю – цей обряд, який інколи затягувався запівніч, залишився в пам'яті, як таємниче священнодійство, акт спільної праці, подібної до язичницької оранки), батько вболівав за «Динамо», а я тихенько пробралася до своєї кімнати. Мені хотілося чимшвидше знову притулитися вухом до Дверей.

У кімнаті було вже досить темно; ліхтар, що висів на стовпі на протилежному боці вулиці, запустив у кімнату свої невагомі яскраві щупальця, утворивши вигадливі переплетіння на стелі, а з-під намальованого на стіні півкола, яке означало лиштви, тонким серпиком пробивалося світло... Це скидалося на сяєво молодика.

Якби щось подібне сталося років 10–15 потому, безперечно, я б вжахнулася, вирішивши, що начиталася Стівена Кінга або ж перепила дешевого вина «Золота осінь» у сумнівній компанії. Але в чотири роки світло з намальованих дверей не викликало в мене жодного подиву: адже я знала, НАВІЩО намалювала ці Двері.

Я штовхнула їх рукою, і вони легко відчинилися, так легко, ніби висіли в повітрі.

З порога я ступила в невеликий човник і зрозуміла, що плескіт води чувся не випадково – обабіч повільно текла прозора густа ріка. На перший погляд, її води були схожі на скло. На таке, з якого зроблені дивні кульки, що ними діти обмінюються в дитячому садку (призначення цих кульок не відоме мені й досі. Швидше за все, це відходи якогось виробництва).

Повільна вода в річці була теплою. Я опустила в неї руку, і тої ж миті розчепірені пальці перетворилися на льодяники: великий – барбарисовий, вказівний – дюшес, середній – м'ятний, безіменний – лимонний, мізинець – абрикосовий. Я зрозуміла, що обідати обридлим борщем мені вже навряд чи доведеться, якщо маєш таку солодку п'ятірню.

Човник тим часом заплив у низеньку напівкруглу арку й сам причалив до прозорого берега невідомого острова, який здіймався над густим потоком карамелі, немов занурена в неї до половини скляна куля. Круглий берег був посипаний дрібним цукровим піском, а з центру острова стриміла догори одна-єдина бурулька. Під нею, зажурено опустивши вушка, сиділо дитинча Букарбона. Я відразу впізнала його. Тут, на цьому пустельному острові, його залишили тато й мама для того, щоб воно трішки підросло. Самі вони давно вже вирости й пішли звідси в ліси. А Букарбон сидить тут уже давно. Але не росте. Щодня він підходить до бурульки й робить на ній зарубинку, вимірюючи свій зріст. Але зарубинка зовсім не хоче рухатися вище. Він усміхається до мене, як до давньої знайомої.

– А навіщо тобі рости? – запитую я.

– Щоб... – дитинча Букарбона на мить замислюється й морщить свого хоботка, – щоб швидше стати хижаком.

– А навіщо тобі ставати хижаком?

– Ну... щоб полювати, – зітхає дитинча Букарбона і всипає до рота велику жменю цукрового піску, хоча я впевнена, що з більшим задоволенням воно з'їло б солоного огірочка.

Я не встигаю наговоритися з дитинчам Букарбона: човник саме відчалює від берега й несе мене до наступного острівця. Там, на невеликому просторі примостився Бульбашковий Ме. У нього чотири хвостики і на кінці кожного – лампочка. Бульбашковий Ме час від часу натискає на кнопку в себе на череві, й лампочки спалахують різнобарвними вогниками. Це видовище дуже нагадує Новий Рік. Але Бульбашковий Ме нічого не знає про це свято. Часу для нього не існує. Він ніколи не зміниться, хоч би скільки жив, а головне – з ним завжди житиме його стара-престара бабуся. Вона завжди виповзатиме зі своєї печери й суворо вичитуватиме його, роблячи потрібні й дуже корисні зауваження: «Час обідати!» чи «Припини витратити електроенергію, від цього псується апетит!» А також щовечора сідатиме на край його ліжка і розповідатиме довгу-предовгу історію зі свого дитинства...

Човник знову несе мене до наступного острова, який здаля нагадує зріз дірчастого сиру.

– Привіт! – чується звідкись згори. Я піднімаю голову. Ну звичайно – це Тиліла і Ліліт. Ці істоти схожі на... на пісочний годинник. У них немає жодних секретів між собою. Коли думає Ліліт, Тиліла спить. Ліліт намагається думати про щось гарне і радісне, щоб Тилілі снилися тільки веселі й кольорові сни, які обсипаються на неї оберемками троянд, гвоздик і незабудок. Тиліла прокидається і сміється, обсипана квітковим дощем. Тиліла сміється, а Ліліт засинає. Тиліла й Ліліт ніколи не розлучаються. Ніколи...

На моїй карамелевій долоньці раптом виростає скляна кулька, я придивляюся до неї, підносячи близько до очей і бачу: в її серцевині є все, що тільки-но було зовні: й острівець Букарбона, і Бульбашковий Ме і сирний півмісяць Тиліли і Ліліт. Бачу себе в човнику посеред карамельного потоку. Оце так! Я підкидаю кульку на долоні й вона... з неймовірним гуркотом падає кудись униз і розбивається на тисячі дрібних скалок. Темрява накриває мене з головою. Останнє, що я встигаю – засунути в рот один зі своїх льодяникових пальців – барбарисовий – і відчуваю, як він перестає бути солодким...

– Подивіться на неї! Така велика дівчинка – і палець смокче! – чую мамин голос.

– Може, тобі купити соску? – підхоплює батько, підійшовши до ліжка.

Ранок для мене настав раптово. Тоді я ще не знала, що я – сова. Мені просто подобалася ніч. Не знала, що означає страждати від безсоння чи вибрати між нічним неспанням і жахіттями снів, від яких дерев'яніють кінцівки. Поки що я була позбавлена всього цього. Як і багато чого іншого... Але чомусь, виходячи з незрозумілої мені тепер логіки, я нічого не розповіла про свою подорож ні батькам, ні бабусі. Власне кажучи, їм було не до фантазій – їх хвилював мій апетит, охайність, здоров'я і поведінка. І я зовсім не здивувалася, коли наступного дня виявила, що Двері були ретельно стерті зі шпалери, а на тому місці, де вони були намальовані, висів плакат зі смішним ведмедем. Ведмідь мені сподобався. Малювати не було де.

Потім у садочку був карантин, і я цілими днями тинялася у дворі. Це був справжній старий двір, яких, напевно, вже не існує: три цегляні будинки стояли нерівним півколом, відгороджуючи від усього світу майданчик з однією пісочницею, дерев'яним столиком з ослонами та широкою лавою, на якій щовечора збиралися сусідки. Поверхів у моєму будинку було три. Причому на першому була тільки одна квартира, а на двох інших – по три. Двері ніколи не замикалися, і нікого й ніколи не дивував і не бентежив візит сусідів, які заходили просто так, побалакати чи разом подивитися кольоровий телевізор, дружно лузаючи насіння.

...На першому поверсі жила актриса, тітонька Таня. Я ще жодного разу не була в театрі, втім, як і мої друзі – близнюки Соня і Саня під спільним ім'ям Санюлі, але сам театр, який містився у центрі міста, приваблював нас своєю загадковістю. Як ми пишалися, що тітка Таня живе саме в нашому дворі! Це робило його визначною пам'яткою для всієї місцевої дітвори. Коли хлопчики починали сперечатися, чий двір кращий, найвагомим нашим аргументом була дивовижна професія тітоньки Тані, з чим наші супротивники змушені були погоджуватися. Вона виходила з будинку рівно о п'ятій – ошатна, у блискучих прикрасах, світлошкіра й рожевощока, з величезними очима, підведеними чорним олівцем, на тонесеньких підборах, цокотіння яких

іще довго лунало в наших вухах. Вона йшла грати у виставі. Одного разу я побачила її вранці, коли вона розвішувала в дворі білизну. На ній був нерівно підшитий квітчастий байковий халат, який оголював литки, вкриті сіточкою покручених блакитних вен, вітер дмухав їй у голову, підступно відкриваючи острівці зализин. Щоки актриси були блідими і якимись обм'яклими. Тоді вперше мені спало на думку, що тітонька Таня не така вже й молода і, напевно, не така вже й щаслива у своєму театрі...

Я нічого не сказала Санюлям про своє відкриття. А ввечері перед нами, як завжди, процокотіла підборами прекрасна фея, залишаючи за собою шлейф квіткового аромату.

...Другий поверх ми охрестили «світлофором», тому що троє дверей були пофарбовані в жовтий, зелений і червоний колір. Найцікавішими були зелені двері: з них я завжди виходила з кишнями, вщерть наповненими печивом, цукерками і сушеними фруктами. Тут жила тітка Дуся. У неї було дуже багато різноманітної рідні, тому тітка Дуся весь час порядкувала на кухні, готуючи нескінченні сніданки, обіди й вечері. Я надовго запам'ятала, як її донька Оленка виходила заміж.

У дворі діялося щось несусвітнє: всі сусіди висипали на вулицю і протягли білі стрічки від під'їзду до дерев, від дерев – до пісочниці й знову до під'їзду, таким чином замкнувши простір. Наречена виявилася оточеною зусібіч. Довкола стояв страшенний гамір: усі розмовляли, сміялися, співали пісень. Оленка у білосніжній сукні, але така сама, як і була, соромлива й негарна, ховалася за спинами родичів, щосили стримуючи сльози. До будинку під'їхала машина кавового кольору й загула, як пароплав, наштотхнувшись на перешкоду.

– Викуп! Викуп! – кричали всі, а голосніше за інших наш червонопикий двірник.

З машини вистрибнув наречений у такому самому кавовому костюмі, з нерівним, немовби перебитим носом (пізніше ми довідалися, що він боксер) і діловито, навіть не посміхнувшись, роздав усім печиво, цукерки, а дорослим іще щось, від чого всі прийшли в невимовний захват. Оленочку повели до машини. Тітка Дуся надривно заридала від щастя. Останнє, що я побачила – перелякані очі нареченої та її сумовитий довгий ніс за склом «Жигулів». Весілля гуляли в будинку нареченого. А в нашому дворі того вечора було по-особливому

тихо, вітер ганяв фантики від цукерок і шарпав обривки стрічок. Потім про Оленку всі забули. А влітку я побачила її знову на лавці перед будинком: вона грілася на сонечку й нагадувала товсту руду кішку з абсолютно байдужим поглядом. Вона послала мене за булочкою і, не подякувавши, жадібно проковтнула її. І я подумала, що, напевно, дуже нудно бути дружиною боксера...

...У квартирі з червоними дверима жила Сера – дуже красива чорнявка, схожа на циганку. Сера мешкала сама, але інколи її відвідував колишній чоловік. І тоді на весь будинок лунав його п'яний голос й удари в двері. Сера була неприступна, й тоді він ставав під її балконом і до глибокої ночі співав романси. Часом, підстерігши Серу на вулиці, він її бив. І тоді всі чоловіки нашого двору вибігали рятувати Серу, а потім довго юрмилися навколо неї, поки дружини не розбирали їх по домівках.

До Сери я заходила нечасто. Проте в квартиру з жовтими дверима мене тягло, немов магнітом – там жив Миколка. Він переїхав до нас зовсім недавно... Миколка був першим хлопчиком, що поцілував мені руку. Втім, про нього я ще розповім – пізніше. Його час поки що не настав...

Одне слово, справ у мене було достобіса, і Двері стали однією з численних складових мого тодішнього життя – не більше. Хіба я могла знати, що такі Двері є не в усіх?..

Третій поверх був останнім і найріднішим – там мешкала моя родина. Наші двері вважалися найкращими в усьому будинку – спочатку вони були звичайними, дерев'яними, як у всіх. Та одної чудової днини прийшов майстер і оббив їх синім дерматином, а до того ж прикрасив кружечками, вирізаними з обрізків у вигляді троянд. Я без упину вибігала на сходовий майданчик, аби доторкнутися до такої краси й одного разу навіть лизнула троянду язиком. Вона виявилася шорсткою й кислуватою на смак. Загалом, несмачною...

У нас було дві кімнати, та понад усе я любила сидіти в під'їзді. Я зручно влаштовувалася в заокругленні поруччя між поверхами й гортала книжки. Це було в сто разів зручніше від стільця, дивана й

навіть бабусиноного крісла! Сидячи там, я завжди з цікавістю поглядала на залізні сходи, що вели до горішнього люка. Мене страшенно вабив цей люк. Страх і цікавість боролися в моїй спраглий пригод душі, і я таки розробила план проникнення в заборонене місце.

Одного вечора, який не віщував нічого поганого, Саня видерся на самий вершечок залізних сходів і пристебнувся до поперечини паском, який я вранці поцупила з шафи батьків. Саня з усіх сил уперся головою в люк і з неймовірними зусиллями трохи підважив його. Ми із Сонькою заспішили йому на допомогу і втрюх насилу відкинули важку металеву кришку. Поки Саня відстібав паска, а Сонька поправляла свій величезний бант (без нього вона взагалі ніколи не з'являлася на вулиці), я першою ступила на горище...

І онімїла. Це була сцена – простора, пронизана тонкими променями світла, у яких виблискували золотисті пасма пилу. У моїй скуйовдженій голові вже народжувалася музика. Забувши про брудні шорти (тому що на мені вже опинилася уявна білосніжна спідничка-пачка), я почала танцювати так, як це робили балерини по телевізору. Робила неймовірні стрибки, крутилася вивіркою, спиналася навпочіпки, із грацією новонародженого слоненяти пурхала по всьому простору, здіймаючи хмари пилуки. Заворожені Санюлі тільки роти пороззявляли.

У самому розпалі вистави кришка люка, яку завбачливий Саня причинив, загрозливо піднялася. Я поспішила сховатися за нею, а Санюлі так і завмерли перед пащею, що відкривалася дедалі ширше. У її отворі з'явилася голова Савелія Семеновича – дуже неприємного діда із сусіднього під'їзду.

– Це що за неподобство? – закричав він на близнюків, – вони тут бігають-стрибають, а в людей стелі на голови сиплються! Хуліганство! А ну, геть звідси, швидко!

Зі свого укриття я робила відчайдушні знаки Санюлям не видавати мене мерзенному типу – єдиному з усіх мешканців, у якого ніколи не можна було випросити навіть склянки води!

Перелякані несподіваним вторгненням близнюки покїрно спустилися вниз. А потім я почула неприємний звук – скрегіт металу об метал: старигань замикав люк на замок... Я стала в'язнем. Через багато років, уявляла я, мій поживклий кістяк знайдуть археологи – я

сидітиму в піратській позі, зі стиснутими від безсилля кулаками, немов на затонулому кораблі...

Не кваплячись, що було сили намагаючись не розревітись, я обстежила всі можливі лазівки й таки виявила, що кругле слухове віконце розміщене саме над нашим балконом. Тільки треба правильно розрахувати стрибок!

...Бабуся, яка мирно читала книжку в кріслі перед балконом, закричала так, що мені захотілося назад на горище. На її крик збіглися інші. І я відчула на собі вагу потиличників і насолоду поцілунків. Опісля ж увесь вечір сиділа в коридорі перед відром із теплою водою і горою взуття – таким було моє покарання. Відтоді догляд за родинним взуттям став моїм обов'язком. Щоправда, пізніше я готова була мити його ще років двадцять. Та все закінчилося набагато раніше...

Усе дитинство я жила посеред моря, всіяного пагорбами невідомих островів. З віком, коли ріка часу міліє, ці острови зливаються в одне нудне плато, яке суцільним монолітом тягнеться за обрій. Та поки що кожен острів мав свою історію... Наприклад, про те, як я мріяла зніматися в кіно, чи як знайшла на вулиці й принесла в дім «підкидька», який виявився немовлям цілком пристойної жінки, котра залишила дитину на хвилинку біля молочного магазину... Про те, як билася з хлопчаком на п'ять років старшим від мене, про похорон пташенят, про дресирування бабок, прив'язаних ниткою за лапку, про пошуки чарівної палички, про крадіжки кавунів із нічного торгового намету, про першу брехню й останній урок сольфеджіо у ненависній музичній катівні, про запах новорічної ялинки і смак «фірмового» рисового супу, в якому кружляли золоті півмісяці олії, про збирання різнобарвних скелець та стеження за справжнім шпигуном...

Санюлі були зі мною довго, цілу вічність – вони так само, як і я, весело мандрували з одного острова на інший. Саня першим захотів скоріше потрапити на «дорослу» рівнину, тому що зрозумів, ким буде в цьому житті.

– Я буду льотчиком! – зненацька заявив він, коли ми сиділи на лавці перед будинком і горланили військових пісень.

Ми з Сонькою оніміли. Саня буде льотчиком! Він це вже вирішив, як дорослий.

– І я... – підхопила було Сонька своїм вередливим голосочком, але, помітивши мій погляд, зупинилася на півслові.

Я сплюнула крізь зуб, який недавно випав, прямо в мурашник і ніби байдуже промовила:

– А мій тато – Чапаєв!

Недавно я подивилася фільм про цього героя, і коли він тонує у річці, а я вже збиралася розревітися, батько підморгнув мені й повідомив таємничим шепотом:

– Не плач. Чапаєв – це я... Тільки це – таємниця, домовилися?

Я заціпеніла від щастя й заприсяглася мовчати. І от тепер, коли Саня вразив нас «льотчиком», я вирішила – настав час.

Санюлі перестали дихати.

– Доповідай, – по-воєнному наказав Саня.

Наші голови зблизились і, взявши з друзів урочисту клятву, я розповіла захопливу історію про те, як моєму батькові вдалося впливти і сховатися на протилежному березі.

– А тепер він чекає секретного завдання. Шпигуна буде ловити. Але ви про це – анічирк! За зраду розплачуються кров'ю!

– А хіба кров'ю розплачуються? – здивувалася Соня. – Адже розплачуються грішми...

Саня підніс до її обличчя кулака і страшним голосом мовив:

– А ти розплатишся кров'ю! – і зловтішно розсміявся.

Потім він устав і, засунувши руки в кишені, попрямував до будинку, повідомивши мимохідь:

– Годі, ніколи мені отут із вами... Вивчаю конструкцію літака – підручники чекають.

І пішов геть діловитою ходою.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ